

Οικονόμου Νικόλαου Πάτσαλου: «Ένα ακατανόητο θαύμα, μία υπερφυσής μυσταγωγία που προέπεμψε την Βασίλισσα του Κόσμου στη Βασιλεία του Υιού της»

Μέσα στον καύσωνα του Καλοκαιριού προβάλλει λαμπρά η πανήγυρις της Θεομήτορος, η οποία μας δροσίζει υπαρκτικά διά της αναστάσιμης και χαρούμενης αύρας της. Πραγματικά, η Κοίμησις της Θεοτόκου είναι η αγαπημένη θεομητορική εορτή του λαού και αυτό συμβαίνει δικαιολογημένα, καθώς έχει κάτι ξεχωριστό από τις άλλες, που μας προκαλεί διαφορετική πνευματική αίσθηση. Το παράδοξο είναι πως παρόλο που αποχαιρετάμε την Παναγία μας από τον υλικό παρόντα κόσμο, αντί να κλαίμε, χαιρόμαστε, αφού η Παναγία μεταβαίνει *«έκ τού θανάτου εις τήν ζωήν»*. Και η χαρά μας είναι ακόμα πιο μεγάλη, όταν κατανοήσουμε βαθύτερα τι σημαίνει αυτή η μετάβαση τόσο για την ίδια όσο και για εμάς.

Η παράδοση της Εκκλησίας γύρω από το γεγονός της Κοιμήσεως της Θεοτόκου είναι πάρα πολύ όμορφη και μεστή πολλών θεολογικών νοημάτων και προεκτάσεων. Οι πατερικοί λόγοι που αφιερώθηκαν στην εορτή μάς αποκαλύπτουν το *«ἄφραστον θαῦμα»* του γεγονότος και μας καλούν να το ζήσουμε οντολογικά και όχι γνωσιολογικά.

Μεταφερόμαστε νοερά στην Αγία Σιών, στον χώρο που έμενε η Παναγία, εκεί που για δεύτερη φορά δέχεται τα *«εὐαγγέλια τῆς χαρᾶς»* από τον Αρχάγγελο Γαβριήλ. Ο αρχάγγελος, σύμφωνα με την παράδοση, της αναγγέλλει την ένδοξο εκδημία της προς τον Υιό και Θεό της. Της αναγγέλλει πως ήρθε η στιγμή, για να αναγεννηθεί τώρα η ίδια στο Υπερουράνιο Θυσιαστήριο της Βασιλείας του Θεού καθήμενη εκ δεξιῶν *«περιβεβλημένη, πεποικιλμένη ἐν ἱματισμῶ διαχρύσω»*.

Τότε η Θεοτόκος, κατά τους πατέρες, *«ἐπλήσθη Χαρᾶς μεγάλης»* και έδωσε και πάλι απόκριση ταπεινώσεως, όπως και στον Ευαγγελισμό: *«Ἰδοὺ ἡ δούλη Κυρίου γένοιτό μοι κατὰ τὸ ῥῆμά σου»*. Αν έπρεπε να σκιαγραφήσουμε με μία μόνο λέξη τον βίο της Θεοτόκου, αυτή η λέξη θα ήταν η Ταπείνωση. Η ζωή της Θεοτόκου, αρχής γενομένης κυρίως από τον Ευαγγελισμό, δηλώνει μια τέλεια παραίτηση από το Εγώ του εαυτού της. Αυτή είναι και η αιτία που ο δημιουργός Θεός την κατέστησε *«κεχαριτωμένη»* γυναίκα όλου του κόσμου, καθότι κατά το ευαγγέλιο *«ὑπερηφάνοις ἀντιτάσσεται, ταπεινοῖς δίδωσι χάριν»*. Αυτή τη χάρη την έλαβε στον απόλυτο βαθμό η Παναγία λόγω της πολλής ταπείνωσής της να δέχεται πάντα στη ζωή της εκείνο που ήθελε ο Θεός γι' αυτήν και όχι ό,τι η ίδια ήθελε. Η Θεοτόκος είναι Παντάνασσα και Βασίλισσα του ουρανού όχι γιατί υπήρξε μια σπουδαία πασίγνωστη *mantona* μιας βασιλικής οικογένειας, αλλά γιατί υπήρξε μια απλή γυναίκα με πολλή ταπείνωση.

Η Παναγία, όταν ακούει πως έφθασε η στιγμή της *«ὑπαντήσεως»* με τον Υιό της *«ἀγαλλομένῳ ποδί»* πορεύεται στο όρος των Ελαιῶν, για να προσευχηθεί τόσο για την ίδια όσο και για τους άλλους. Και εκεί ξεκινούν να εκτυλίσσονται *«ξένα φρικτά και παράδοξα»* πράγματα για τον κοινό ανθρώπινο νου που έμελλαν να την ξεπροβοδίσουν από τον εφήμερο υλικό κόσμο.

Στο όρος των Ελαιών η προσευχή της διακατέχεται από ένα μυσταγωγικό πνεύμα στο οποίο μετέχει μαζί της και η φύση. Όλα τα δέντρα έκλιναν προς τη γη και την προσκύνησαν. Η άλογη κτίση αναγνωρίζει τη μάνα του Δημιουργού της και *«κλίνει τα γόνατα»*. Κάπως έτσι κι εμείς σήμερα *«κλίνουμε τα γόνατα»* ως λογικά όντα ζητώντας *«βοήθεια έν ταῖς θλίψεσιν»*, *«ίατρὸν έν ταῖς νόσοις»*, *«παρηγοριά στα βάσανα»*, και *«ταχινήν βοήθειαν»*.

Στη συνέχεια, μετά το πέρας της προσευχής η κτίση προετοιμάζεται, για να προϋπαντήσει τη μάνα του Θεού και το υπερφυσικό στοιχείο γίνεται ακόμα εντονότερο. Με θαυμαστό τρόπο μία *«νεφέλη»* μετέφερε πρώτον τον αγαπημένο μαθητή του Κυρίου, τον Ιωάννη τον Θεολόγο, ο οποίος πληροφορήθηκε για την *«καλλίστην έκδημίαν»* της Θεοτόκου. Όλοι οι παρευρισκόμενοι ξέσπασαν σε λυγμούς, έπεφταν στο έδαφος και ικέτευαν τη Θεοτόκο να μην τους αφήσει ορφανούς. Η Παναγία ετοιμάζεται, *«άνεκλίθη»* στο κρεβάτι της και το μόνο που ζητά από τους παρευρισκομένους είναι να παύσουν να θρηνούν μετατρέποντας το ταξίδι της προς την αιωνιότητα σε πένθιμο γεγονός. Ταυτόχρονα, τους διαβεβαίωσε πως θα συνεχίσει να πρεσβεύει μητρικώς για όλους από τον ουρανό.

Δίνοντας, λοιπόν, τις τελευταίες συμβουλές της προς τους αδύναμους, πνευματικά, ανθρώπους – που χάνονται μπροστά στον Θάνατο – ακούστηκε μια δυνατή βροντή και μια άλλη νεφέλη μετέφερε τους υπόλοιπους αποστόλους και μαθητές που ήταν διασκορπισμένοι σε όλη την οικουμένη. Τα γεγονότα που εκτυλίσσονται προ της κοιμήσεως της Θεοτόκου δίνουν μία εσχατολογική χροιά, όπου ο ουρανός έρχεται σε επαφή με τη γη δίνοντας την αίσθηση πως κάτι παράδοξο και μεγαλειώδες θα συμβεί. Η νεφέλη, γνωστή ως το χαρακτηριστικό στοιχείο της δευτέρας παρουσίας του Κυρίου, σύμφωνα με τον απόστολο Παύλο, προετοιμάζει το έδαφος για μία όντως Παρουσία του Κυρίου. Στην Ιερή Πόλη, όπου είναι όλοι συναθροισμένοι, περικυκλώνουν το σώμα της Παναγίας και γίνονται μάρτυρες ενός *«Ακατανόητου Θαύματος»*, μίας Θεοφάνειας, μίας δεύτερης και φοβερώτερης *«Μεταμόρφωσης»*. Ο Χριστός εν δόξη συνοδευόμενος από στρατιές αγγέλων και αρχαγγέλων έρχεται, για να *«χειριστεί τη γυναικεία ψυχή»* της μητέρας Του. Ο άγιος Μάξιμος ο Ομολογητής, μάλιστα, λέει πως η έλευση του Χριστού στην Κοίμηση της Θεοτόκου ήταν *«μεγαλοπρεπεστέρα»* από αυτή της Μεταμόρφωσης στο όρος Θαβώρ. Και γι' αυτό οι παρόντες έπαθαν ό,τι έπαθαν οι τρεις μαθητές της Μεταμόρφωσης: *«Έπεσον επί πρόσωπον αὐτῶν και έφοβήθησαν σφόδρα»*.

Τα θεία γεγονότα δεικνύουν σταδιακά πως το *«ξόδι»* της Θεοτόκου από τον παρόντα κόσμο γίνεται με ένα μοναδικό τρόπο. Ο Υιός της την τιμά με μια ξεχωριστή μυσταγωγία όπου Γη και Ουρανός συναντιούνται, ώστε να προπέμψουν στη θέση που της πρέπει την *«δεδοξασμένην και ύπερευλογημένην»* μητέρα του κόσμου. Η Παναγία συμμετέχει σε όλη αυτήν τη μυσταγωγία και ανώδυνα, όπως έφερε στον κόσμο τον Υιό του Θεού, κλείνει τώρα τα σωματικά της όμματα συνοδευόμενη από αγγελικούς και επιτάφιους ύμνους. Με αυτό τον τρόπο ο Υιός της Θεοτόκου παραλαμβάνει την ψυχή της *«είς τὰ ἴδια»*, οι δε μαθητές και

απόστολοι μεταφέρουν μετ' ευλαβείας το «πανακήρατον» σώμα της στον ζωντανό τάφο της Γεθσημανής. Από τότε έως σήμερα το σώμα και η ψυχή της Θεοτόκου εν αφθαρσία ζει και κοσμεί την ουράνια βασιλική παστάδα και από εκεί ακτινοβολεί τη Χάρη και τη Βοήθειά της προς τον κάθε αναγκεμένο άνθρωπο που ζητά μητρική αγάπη και τρυφερότητα.